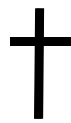


L É P C S Ő K



XIX. évfolyam 7. 8. szám

2019. július 7.

A kerepesi római katolikus egyházközség lapja



A tartalomból: **Fábry Kornél: A hit nem magánügy**
Te mit látsz a képen?
Eucharisztia és Szentlélek
Boldogság kimondani Isten nevét
Csak magyarul beszélőknek
Miért kiabálunk ha dühösekké vagyunk?
Mit tett velünk a technika fejlődése?

Szentmise szándékok július hónapban

- 1-3.
4. +Szülők és összes +Hozzá tartozó
5. +Rapavi József
6. A 24 órás engesztelő szentségimádást végzőkért és az imát kérőkért
7. A Berkics és a Györffy család élő és +családtagjai (9.00)
 (11.00)
 Gróf Lászlóné +Csernák Mária 7. évf. (19.00)
8. A "Nagyhatalmú Szűz" rózsafüzér csoport (Gazdag Béláné) +tagjai
9. +Fazekas János 2. évf.
10. A Szűzanya tiszteletére
11. +Hornyik Pál, +Szülei, összes +Hozzá tartozó, és +Mészáros szülők
12. Susanna nővérért, a Szeretet Misszionáriusai Rend szolgálatáért
13. +Toldi Ferenc, +Szülők és összes +Hozzá tartozó
14. A "Csodálatos anya" rózsafüzér csoport (Molnár Istvánné) élő tagjai (9.00)
 (11.00)
 (19.00)
15. A "Csodálatos anya" rózsafüzér csoport (Molnár Istvánné) +tagjai
- 16-17.
18. A családi békéért
- 19-20.
21. +Gróf Mihályné 9. évf. (9.00)
 (11.00)
 (19.00)
22. +Nagy Istvánné 1. évf., élő és +Hozzá tartozók
- 23-24.
25. A Frankó család +tagjai
- 26-27.
28. Az egyházközség júliusban +Hívei (9.00)
Szent Anna napi búcsú ünnep - templom (11.00)
- kápolna (11.00)
 Hálából születésnapon - a Szűzanya tiszteletére (19.00)
29.
30. +Huszka Mihály, neje +Tanács Ilona, és +Gyermekeik
31.

A 13. Élő Rózsafüzér Zarándoklat Kereszen bemutatott szentmiséjén elhangzott szentbeszéd

Kedves testvérek!

Ezt a mai napot teljességgel Máriának szenteltük, aki a mi édesanyánk, a *Patrona Hungariae*, és a nehéz pillanatokban is imádsággal kísér minket. A húsvéti időszakban vagyunk, a holnapi nap, húsvét negyedik vasárnapja egyúttal Jó Pásztor vasárnap, amikor a hivatásokra emlékezünk. Az üdvösség történetéből láthatjuk, hogy Istennek minden emberrel terve van, és mindenkinek szán valamilyen feladatot földi élete során. Ezt kell felfedeznünk nekünk is, és ha együttműködünk a gondviselés kegyelmével, akkor egészen biztosan megtaláljuk, hogy mire hív bennünket az Isten, mi a feladatunk itt a Földön.

Vegyünk példát Szűz Máriáról, aki fiatalkorában teljesen együtt tudott működni Isten szándékával, és elfogadta az ő akaratát. A „Legyen nekem a te ígéd szerint!” kijelentése a legszorosabban hozzátartozik az egyház lelkeségéhez, és meg is határozza azt a keresztény magatartásformát, amely kedves az Isten előtt. Ma talán az a legnagyobb kihívás a fiatalok előtt, hogy nehezen tudnak dönteni, mert sok minden eltereli a figyelmüket az egyetlen szükségesről, amelyről Jézus a hegyi beszédben így szólt: „Ti elsősorban Isten országát és annak igazságát keressétek, a többi mind megkapjátok hozzá.” (Mt 6,33)

Nemrég egy ismerősöm az általános iskola első osztályába íratta be gyermekét, ahol az etika és a hittanóra között lehetett választani, és nagyon gyorsan kiderült, hogy a 150 diákból egyedül az ő gyermeke szeretné a hittant. Ez a valóság, és ezzel számolnunk is kell, amikor keresztény hivatásunkra és küldetésünkre kérdezzük rá. Az elmúlt időszakban Ferenc pápa hányszor kért imádságot különböző országokért vagy földrészekért, s most mi is hasonlóat tettünk, amikor imádságunkat ajánlottuk fel fővárosunkért és hazánkért. Mindezt úgy, hogy kértünk egy égi pártfogót, hogy imádságunk meghallgatást nyerjen. Emlékezzünk a kánai menyegzőre, ahol Mária észreveszi a szükségben lévőket, és egy kérést közvetít Fia felé, de a szolgáltnak is meghagyja: „Majd tegyétek meg, amit mond.” Jól tudjuk, hogy a kánai menyegzőn csoda történik: a víz borrá változik, az ifjú pár pedig megmenekül nehéz helyzetéből.

Egyre inkább úgy tűnik, hogy mindenünk megvan, ami földi létünkhöz szükséges, de hiányzik belőlünk az az engedelmesség, amely kapcsolatot létesíthet Istennel és a természetfölötti világgal. Ha csak a magunk akaratát igyekszünk megvalósítani, az mindig töredékes marad, és nem biztos, hogy mindenkinek a javát szolgálja. Ha úgy imádkozunk, ahogy Mária: „**Legyen nekem a te ígéd szerint!**”, és ehhez hozzáteszük Jézus imáját is: „Legyen meg a te akaratod!”, akkor egészen biztos, hogy a személyiségünkben indul meg egy változás, és egyre inkább hasonlítani kezdünk az Isten által elgondolt emberhez, akit ő a saját képére és hasonlatosságára teremtett.

XVI. Benedek emeritus pápa tanítása szerint csak az Istentől megérintett emberek tudják visszahozni Istent a világba. Érezzük át ennek a feladatnak a jelentőségét, mert most nekünk kell ezt megvalósítani, mégpedig úgy, ahogy ezt a Szűzanya tette, aki szelíden és alázatosan kísérte Fiát, és még a kereszt alatt is ott állt mellette. Manapság

nagyon sok bizonytalanság és értetlenség van Istennel és a vallással kapcsolatban, ezért nem mindegy, hogy milyen tanúságot teszünk. A mai zárandoklat lehet, hogy a kívülállóknak egy érdekes felvonulás volt, nekünk azonban hitünk erősítését jelentette. Talán jobban érezzük, hogy az egyház nem egy múzeum, és lelki életünket, imádásunkat nem szabad bezárni a templom falai közé. Ott erőt kapunk a mindennapokhoz, de a mindennapokban nem szabad elfeledkeznünk Isten jelenlétéről.

A feltámadt Jézus a világba küldte tanítványait, hogy tanítsanak, hirdessék az evangéliumot és kereszteljenek. Ez is egyfajta pásztori feladat, amely úgy gondoskodik a másikról, hogy hitelesen mutatja be a hívő ember életét. A legtöbb ember kevés ismerettel rendelkezik, és ezért közömbös a természetfölötti iránt. Ahogy napjainkban egyre inkább rádöbbennek az emberek a természettudomány által korábban csak feltételezett, de mostanra világossá vált jelenségekre, mint például az anyag hullámtermészete, a legkisebb szubatomi részecske vagy a fekete lyuk felfedezése nagy örömmel töltötte el a természettudósokat. Ezekről csak feltételezték, hogy vannak, de mostanra egyértelműen kiderült a létezésük.

Valahogy így vagyunk a természetfölötti világgal is. Amíg nem tapasztaljuk meg, kételkedünk benne. Emlékezzünk Tamás apostolra, aki csak akkor hitt, amikor a feltámadt Krisztus megjelent neki. Ő ekkor leborult, és megvallotta: „Én Uram, én Istenem!” Mi legyünk a mai ember számára olyan bizonyosság, mely gondolkodásra, döntésre és a hit elfogadására készíti a kereső embert.

Ez **a feladatunk egy valóságos misszió**, és most, a Jó Pásztor vasárnapjának vigíliáján egyszerre kell imádkoznunk papi-szerzetesi hivatásokért, ahogy az Úr Jézus kérte: „Kérjétek az aratás Urát, küldjön munkásokat aratásába.” (Mt 9,35) De ugyanakkor imádkozzunk minden hívő keresztényért is, hogy magának nézve is érezze kötelezőnek ezt a pásztori szolgálatot. Ezért kaptuk ajándékba az evangéliumot, amely egy valóságos útikönyv számunkra, hogy megvalósíthassuk Krisztus szándékát, aki minket is felhasznál a világ üdvözítésére.

Mint a rózsafüzér szemei tartsunk össze és engesztelésünkkel, megbocsátásunkkal, szeretetünkkel ajándékozzunk meg az embereket, akikkel találkozunk.

A mi életünk egy jól körülhatárolható életforma. Nem a világ irányít minket, hanem a Szentlélek, aki megszólította a Boldogságos Szűz Máriát is. Éppen a Szűzanya volt jelent az apostolok között a Szentlélek kiáradásakor, ezért ha Vele együtt fohászkodunk a Szentlélek eljöveteleért, akkor biztosan eltölt minket is az apostolkodás Lelke.

Jézus nem ígért könnyű életet követőinek. Minket is, akik népünkért és fővárosunkért imádkozunk és engesztelünk, arra szólít fel, hogy vegyük vállunkra a keresztet. Csakis szeretetből vállalt áldozattal lehet lelkeket menteni. A Mennyei Atya végső célja és a miénk is az, hogy összefogva a Magyarok nagyasszonyával, imádkozzunk valamennyi ember üdvösségéért és mind többen legyenek, akik elismerik Jézus Krisztust, mint a világ egyetlen üdvözítőjét. Ámen. *(Dr. Kránitz Mihály, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karának dékánja, tanszékvezető egyetemi tanár)*

Pünkösdhétfői egyházközségi juniális a plébánián





Fábry Kornél: A hit nem magánügy

– A hazai katolikus egyház gőzerővel készül a jövő évi Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra, amelynek ön a főtitkára. Hol tartanak az előkészületek?

– Most fordulunk rá a célegyenesre, hiszen már csak bő egy év van 2020 szeptemberéig. Az előkészületek elsősorban lelki, közösségi síkon hosszabb időt, három évet vesznek igénybe. **Az első év 2017 és 2018 pünkösdje között volt.** Mottónk: „**Az eucharisztia keresztény életünk forrása**” volt, célul tűztük ki személyes Krisztus-kapcsolatunk elmélyítését, jellemzően plébániai, családi körben. **A második évben „Az eucharisztia az egyház életének forrása”** volt a fő üzenet, a szentmise és a közösség került a középpontba. Hogyan lehet befogadóbbá válni, elmélyülni hitünkben? – tettük fel a kérdést.

Az idei pünkösdkor kezdődött **harmadik felkészülési időszak mottója: „Az eucharisztia forrás a világ életéért.”** Ez az a misszió, amikor Péter apostolék is kiléptek a falakon kívülre, hogy hirdessék az örömhírt. Ezt szimbolizálja az a bibliai kép is, amikor a templom négy oldalából a világ négy égtája felé forrás fakad, ami gyógyulást hoz. **A harmadik évben tehát már a misszióé a hangsúly: erősíteni a hívekben, hogy a hit nem magánügy.** A lelki felkészüléssel párhuzamosan zajlik a konkrét programok, helyszínek előkészítése is. A kongresszus szimbóluma, a missziós kereszt pedig járja az országot és a határon túli területeket, meghívva mindenkit erre az ünnepségsorozatra.

– **Mire számíthatunk jövő szeptemberben Budapesten?**

– A legutóbbi, 51. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra *kétmillió zarándok* érkezett a világ minden pontjáról. Rengeteg emberrel számolunk most is. Én úgy-mond lelki olimpiaként tekintek az eseményre, ahol minden résztvevő nyertes. Ki-ki megtalálja magának a megfelelő programokat, a közös vagy választható eseményeket. A hét során a délelőtti közös imák, előadások, tanúságtételek, választható fakultációk, szentmisék egyfajta lelkigyakorlatként a Hungexpo területén lesznek, míg délután és este a vallási és kulturális eseményeké lesz a főszerep. A nyitott közös események kapcsán sok tízezer embert várunk majd a Puskás Ferenc Stadionba, a Szent István-bazilika elé, a Kossuth térre, a Hősök terére, hogy együtt imádkozzunk a szentmiseken vagy épp a gyertyás eucharisztikus körmeneten.

– **Mit tekint ma az egyház fő kihívásának?**

Az örömhír ugyanaz, mint kétezer éve, ugyanakkor fel kell nőnünk a XXI. század kommunikációs csatornáinak használatához. Úgy kell átadnunk Krisztus szeretet-üzenetét, ahogyan a ma embere ért. Tudnunk kell élni korunk eszközeivel. Az átadás módja folyamatosan változik, de az üzenet, az evangélium mindig ugyanaz. A technikai és kommunikációs eszközök mellett azonban a legfontosabb ma is az, hogy az egyház tagjaiban, a hívekben tudatosodjék: az ő életüknek kell jellé válnia a körülöttek élők felé: az életük evangelizál. Ahogy Jézus meghagyta: „arról tudják meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt”.

Mi a szeretet?

- A szeretet az nem a nagy nyilatkozatok, hanem az egyszerű dolgok ok nélküli cselekedetei.

Vagyis: - Kérsz egy kávé? - Fáradt vagy? - Miben segíthetek?

- Vagy egy telefonhívás, egy váratlan levél, egy szívből szóló meghívás, egy séta kettesben.

- Egymásnak minden ok és számítás nélkül megtenni dolgokat!

- Elfogadni egymást olyannak, amilyen, hallgass a szívedre és ne siess!

- Nézni egymást, a szív és a lélek szemével. A kimondott szó hazug is lehet, de a szemeink soha nem hazudnak!

- Egyszerűen együtt lenni, nem csak testileg, hanem lelkileg is: ez a szeretet!

Miért kell várni addig, míg meghal valaki, és akkor kimondani azt, hogy "Szeretlek"?

- A szeretet nem bíraskodás, nem kritizálás, és nem ítélkezés. Képesek legyünk azt kimondani: "A te helyedben én sem tudtam volna jobban csinálni" - vagy irigység nélkül mondani: "Csodálatos, amit tettél"!

- Ez ennyire egyszerű, nem bonyolult. De ha szeretet nem lakozik bennünk, mindent elmulasztunk az életben!

- Akiben szeretet van, és őt is viszont szeretik, az egy kiváltság és annak az élete rendkívüli, annak ragyognak a szemei és a lelke meleget sugároz!

A nő hálaadó imája Teremtőjének

Uram, hálát adok neked, hogy megteremtettél, és azért, hogy nőnek teremtettél. Te már a bölcsőben belénk oltottad az odaadásra való hajlamot. Fogékonnyá tetted szívünket az ajándékozó szeretetre. Megajándékoztál bennünket azzal a finom érzéssel, hogy fölismerjük a legkülönbébb helyzetekben azt, ami szükséges, és aztán találékonyságunkkal azonnal segítsünk a bajon.

Egész lényünket, magatartásunkat a befogadásra, a szükségek és hiányok betöltésére rendelted. Azért feléd is jobban kitárulunk és megnyílunk. Hálát adok neked, Uram, hogy bátorító és vigasztaló szavunkkal erősíteni és lelkesíteni tudjuk a férfiakat, amikor elcsüggednek, elkeserednek. Bár az emberek a gyöngébb nemnek neveznek bennünket, veled együtt erőssé válunk a szenvedésben, a megpróbáltatások elviselésében, a türelemben, kitarásban. Az engesztelésnek - amelyet a világ bűneiért hozni kell - egy nagy részét szintén miránk bízta. Szent dolgot bízta ránk! Királyi Asszonyt állítottál élénk mintaképpül: Máriát, édesanyját egyszülött Fiadnak. Nézzünk Máriára! Csak ő felelhet meg annak a képnek amelyet te követendő példának állítasz a nők elé. Közbenjárására állj mellém, hogy neked tetsző módon éljek, és mindörökké dicsőítselek. Ámen!



Tokody Ödön: Az öreg plébános levelei

22. levél

Jó szándék és testvéri szeretet

Kedves Uramöcsém!

Előző levelemet elérzékenyedett sorokkal szakítám félbe. Ma is elpirulok bizony, ha arra a jelenetre gondolok, midőn Péterfia káplántestvérem testvéri figyelmeztetésben részesített. Világosan megmondta, hogy erkölcsi lejtőre csúsztam, fölnyitotta szememet, hogy lássam, mi van annak a lejtőnek végén. És mindezt nagy őszintesége mellett akkora szeretettel és szavaiból kiérezhető jóakarattal cselekedte, hogy lehetetlen volt előle szememet és szívemet elzárnom. Nagyon, de nagyon megszégyelltem magamat akkoron a nagyrecski káplánszobában. Szégyenkedésemet észrevette Péter-fia kollégám is és ilyen békésebb szavakkal folytatta az ügyem „rendbe hozását”.

No de testvér, azért ne búsuljunk! Ha a hibát észrevettük és kijavítjuk, rendbe hoztuk a dolgot. Ne gondolja, testvér, hogy én magára követ vetek gyarlóságáért. Tudom én azt, hogy a papnak nehéz a sora, mert ő sokakat taszít, noszogat és kérlel a jó útra, de ővele az elítélő kritikán kívül jóakarátú an alig foglalkozik valaki. Magával, testvér, most nem így történt. Kikerülünk valahogy ebből a hibából. Ígérje meg hát, testvér, hogy ezután az estéket együtt fogjuk tölteni, délelőtt pedig tájára se megy annak a rosszlelkű „Kispipá”-nak.

Péterfia káplántestvéremnek szavai szélsőségesek voltak, mert ő maga is megilletődött nagy szégyenem láttára, de életem nagy fordulatát hozta létre. Kedves Uramöcsém, megvallom Önnek, azóta nem voltam én korcsmásban társkeresés céljából. Azóta sem néztem én a pohárnak fenekére anélkül, hogy tisztán ne láttam volna, mi van ott.

Bizony mindezt egy szeretetteljes testvéri figyelmeztetésnek köszönhettem. Most így öreg fővel elgondolom, hány fiatal oltártestvér életiránya haladna jobban az ég felé és vinné maga után hívei százait és ezreit, ha annak idején valaki testvéri szeretettel figyelmeztette volna. Hosszú életuta mon számtalanszor eszembe jutott annak a nagy, behemót embernek a szava. A pap, ha kikerül a papnevelő intézetből, igen sokszor nevelő nélkül marad. A plébános mellé küldi őt a püspök és odaköti, mint jó kertész a gyenge fát az öreg karó mellé. A karó néha görcsös, és a fiatal fa is görcsös lehet. Máskor a plébános gondos pásztora ugyan az ő ezer és ezer hívőjének, de az ő pásztortársára ügyelni elfelejt. Sok jó plébánost ismertem, aki az elveszett báránya után ment, de káplánja tilosba vivő útját észre sem vette. Találkoztam nem egy olyannal is, aki észrevette ugyan, zsörtölődött is miatta, meg bánkódott is jobb óráiban, de azt az elvet vallotta, hogy nem gyerekkel van dolga, hát intézze maga lelkiismeretesen a sorsát.

Bizony, bizony, Kedves Uramöcsém, a jóakaró és nem eldobó testvéri figyelmeztetésre nagy szüksége volna sok-sok paptestvéremnek. De hát visszatérek életem további eseményeihez.

Úgy történt tovább a dolog, hogy Péterfia káplántestvérem beváltotta délelőtti

ígéretét és este pipájával és dohányosztájával együtt jelent meg az ebédlőben. A két kis gyermek egyenesen hozzája szaladt és bizalmas szeretettel kezdték nézni a szokatlan szerszámokat. Pistának a dohányszita tetszett nagyon és rögvést ki is nevezte dobnak, de Péterfia káplántestvérem ilyenén alkalmazásába nem ment bele, hanem elhelyezte pipájával együtt az ebédlőkredenc tetejére. Könnyen megtehetette, mert nemcsak szélességben volt terjedelmes alakja, hanem hosszúságát is ennek arányában engedélyezte a mindeneket fönttartó és nevelő Úristen.

A vacsora a legjobb hangulatban telt el. A társalgásban részt vett az egész család és Péterfia kollégám a legüríbb ügyetlenséggel érdeklődött úgy a konyhai események, mint a gazdaságban történtek felől. Vacsora végeztével aztán a kettőnknek kiutalt borporcióból megmaradt három ujjnyival, Péterfia testvérünk az apátúr sógora mellé telepedett és levevén szitáját a kredenc tetejétől, a pipájának gondos megtöltésébe kezdett. Az apátúr első pillantásra meghökkenéssel nézte Péterfia furcsának látszó letelepedését, de nem szólt és az asztalnál maradt. A beszélgetés a napi események megvitatásán kezdődött, régi történetek, viccek elbeszélésével folytatódott, végül pedig, akár hiszi Uramöcsém, akár nem, azzal végződött, hogy az apátúr saját káplán-korának élményeiből mondott el néhány történetet, amelyeket Péterfia kollégám érdeklődő kérdésekkel és gyönyörködő közbeszólásokkal jutalmazott.

Ettől kezdve a nagyrecski plébánia lakói nem oszlottak két nagy táborra. Az apátúr családja és a két káplán nem néztek egymásra vasvillaszemekkel, hanem, ha egész nap külön-külön dolgoztak is, de az ebédlőben egy nagy egymást szerető és egymásnak legkisebb ügyei iránt is érdeklődő családdá simult össze.

A plébánia együttesében már csak egy idegen rész maradt még Pintes Gergő kántor és irodaigazgató uram személyben. Péterfia kollégám agyafűrt találékonysága azonban az ő szívéhez is megtalálta az utat.

Az apátúr lelkének merész ostrommal való bevétele után következő héten egyik délben Péterfia kollégám papírosba takart két fiaskóval tért haza. Föltámadt bennem régi lecsúszásom keserű emléke, másrészt pedig a fiatalember gúnya kezdett bennem ágaskodni, rácsaptam tehát kollégámra: no, testvér, hát most énnekem kell majd magát rendbe hozni. Hogy-hogy? Érdeklődött meghökkenve és kissé elpirulva társam. Hát úgy, hogy, úgy látszik, az alkoholizmus csuszamlós útjára kezd lépni. Ne is tagadja. Itt a bizonyíték, és kihúztam zsebéből a gondosan becsomagolt üvegeket. Dehogy, testvér ezek nem bizonyítékok. A szeretetnek a horgai ezek csupán, amelyeket majd Pintes Gergő urambátyámra vetünk ki.

Úgy látszik, nem valami értelmes lehetett elbámult ábrázatom, mert Péterfia hangosan fölkacagott és sarkon fordulva otthagyt. Nemsokára azonban a történetekből megismerhettem a káplántársam haditervét és élvezhettem győzelmét. Egy félóra múlva ugyanis bekocogott az ajtómon Péterfia és csak annyit mondott, hogy: gyérünk a plébánia irodájába.

Nem tudtam, mi a szándéka, mert hiszen a plébánia irodájába mi naponta csak kétszer jelentünk meg: az eligazítások átvételekor. De hát Péterfia kollégámtól az utóbbi időben annyi rendkívüli dolgot láttam, hogy egy újabb rendkívüliségre lévén elkészülve szó nélkül követtem.

Péterfia kopogás nélkül fölnyitotta az iroda ajtaját és bedörgött a küszöbről. No

kántor uram, most már igazán elismerem, hogy kelmed többet ért a pincemesterséghez, mint a püspökség uradalmának valamennyi borpancsolója. Pintes Gergő uram zavartan és e szavakat láthatólag nem értve bámult kollegámra, aki azonban folytatta. Jöjjön csak, kedves kántor uram, kóstolja meg azt a kotyvalékot, amelyet drága pénzen vettem a csemegeboltban. Pintes Gergő nem azért volt kántor, hogy hiányozzék onnét, ahol kóstolásról van szó, és ilyesmire adódik lehetőség. Felugrott a helyéről és pipáját, miként a püspöki pásztorbot vivője sanctus után a pásztorbotot a stalumra, gondosan lefektetvén az íróasztalára, dörgő hangon föladta a kérdést: hol van az a kóstolnivaló?

Két perc múlva Péterfia Pál szobájában voltunk mind a hárman, és kezünkben egy-egy kis pohárral álltunk körül két fölbontott hét decis flaskát, amelynek vignettáján aranyos betűkkel állott: „X püspökség pincészete”. Alatta, pedig cikomyásan kirajzolva: „Édes furmint”. Péterfia vitte a szót: hát ebből látszik, hogy mit jelent a boroknak a kezelése. Drága pénzért vettem ezt a két flaskát, mert megáhitottam a vignetta után. De szeretném leharapni a fejemet, hogy így kidobtam a pénzemet. Mi ez a lőre ahhoz a borhoz képest, amit mi iszunk az asztalnál. Annak a bornak van zamata, egyéni íze, csillogása, ami ebből a drága lötyyből mind hiányzik. Hiába, no, a borkezeléshez is érteni kell. Bizony nagy tudomány az, hagyta helybe Péterfia szavait Pintes Gergő uram. Föl is tettem magamban, folytatta Péterfia ügyesen kiszámított dicséretét, hogy kitanulom a pincemesterséget kigyelmednél, kántor uram. Pintes Gergő másodikat töltött a lőrének minősített folyadékból és mosolygósan egyezett bele: lehet róla szó.

De nem szaporítom a szót, kedves Uramöcsém, hanem csak a végét mondom el. Tíz perc múlva Pintes Gergő uram, dohányt kóstolandó, áthozta a plébánia irodájából pipáját Péterfia kollégám szobájába, és fél óra múlva barátságos kézfogással hagyta el a kápláni szoba küszöbét e szavakkal: Szervusz öcsém. Péterfia pedig utána kiállt: Viszontlátásra, kedves Gergő bátyám! Vagyis a kimért hivatalosság és „eligazítás” viszonyának helyébe egy kis figyelem és megbecsülő udvariasság árán a barátságos szeretet lépett a plébánia irodaigazgatója és a káplánszobák lakói közé is.

És mindezt Péterfia testvérünknek tudatos és buzgó lélekostroma hozta létre.

Igaz, hogy a nagyrecski plébánia boldog napsütésére aztán a nézeteltérés felhője is ráborult, de erről majd máskor ír kedves Uramöcsémnek barátja:

az öreg plébános

TE MIT LÁTSZ A KÉPEN?

A tanító néni egy nagy fehér lapot terített ki a tanári asztalra, azután maga köré gyűjtötte a gyerekeket. Belemártotta töltőtollát a tintába, s odafröccsentett vele a lapra. Azután megkérdezte: „Mit gondoltok gyerekek, mi ez?” A gyerekek sorra válaszolták: „Ez egy ronda fekete paca. Egy tintafolt.” stb. Némelyik gyerek megpróbált valami alakot, formát belelátni a tintafoltba: felhőt, pókot, polipot, sok minden mást. Abban azonban mindnyájan megegyeztek, hogy ez nem más, mint egy paca. A tanító néni viszont mosolyogva ezt mondta: „Nem valami jó a megfigyelő készségeitek! Ez nem csak egy paca. *Ez egy szép nagy fehér lap, amin mellesleg van egy fekete paca.*”



A sátáni kísértésnek csak az egyik oldala az, hogy az elérendő valóságot, a felkínált valamit, amit a bűn révén meg lehetne szerezni, jónak, szépnek, csillogónak, kíváncsnak tünteti fel.

A másik oldala azonban az, hogy a jelen helyzetet, az éppen aktuális viszonyainkat meg szörnyűbbnek, nehezebbnek, kilátástalanabbnak, szegényesebbnek mutatja, mint amilyen valójában.

Az ördögi kísértés valahogy mindig így hangzik: „Nézd, milyen szegény és nyomorult vagy! Nézd, milyen magányos és boldogtalan vagy! Nézd, milyen beteg és kiszolgáltatott vagy! Nézd, mennyire becsaptak, kihasználtak! Látod, milyen bajok vesznek körül? Látod, hogy mennyire ideje lenne valami jobbnak történni az életedben? Hát ezért, igen ezért vedd el a másét, ezért hagyd el a társaidat, ezért légy hűtlen te is, ezért vetesd el a magzatodat! Ezért hagyd ott a munkahelyed, a családot, ezért hazudj, légy becsstelen te is, stb! Valami rossz vesz körül, amivel elégedetlen vagy! Nézd, én jobbat, többet, megoldást kínállok neked!”

Igen ám, csak hogy a sátán által elének hozott kínálmányokról gyorsan kiderül, hogy nem valós értékeket takarnak. Ha utánuk kapunk, csak még szegényebbek, még elesettebbek, még inkább elégedetlenek leszünk.

Nekünk is érdemes Jézus példáját követnünk a kísértésekkel kapcsolatban! Higgyük el, hogy a keserves helyzetünk fölötti bánkódás, az állandó elégedetlenség és panaszkodás bizony könnyen lehet a bűn előszobája!

Ha valaki semmi jót nem képes meglátni a jelen helyzetében, semmi biztatót és reménykeltőt, hanem mindent csak sötét szemüvegen át képes szemlélni, az már bizony jórészt az ördög markában van! Tragédia, ha csak a fekete pacát látjuk, körülötte a nagy fehér lapot pedig nem.

Ne dőlünk be annak a hazug mesének, hogy a bűn útján jobbra, többre, szebb dolgokra teszünk szert, hanem tanuljunk az első emberpár bukásából! Ha változtatni akarunk sokszor bizony nehéz helyzetünkön, küzdelmekkel teli életünkön, ezt mindig Istennel összhangban tegyük, ne az Ő akarata, törvényei ellenére!

(dr. Finta József atya)

EUCCHARISZTIA ÉS SZENTLÉLEK 2. RÉSZ



Az Eucharisztia előfeltételei: hívők és a papság

Mielőtt még részletesebben megvizsgálánk a Szentlélek szerepét az eucharisztikus ünnepléssel kapcsolatban, érdemes megemlíteni két, a Szentlélek által különösképpen is átformált valóságot, ami nélkül nincs szentmise: a hívő keresztény közösséget és a papságot.

Az Eucharisztia a hívő keresztény közösség ünnepe (most itt nem térünk ki az úgynevezett magánmisére, amikor a pap egyedül miséz, csak annyit jegyzünk meg, hogy a mise ebben a formában is az egész Egyház ünnepe). A keresztény ember viszont „vízből és Szentlélekből” (Jn 3,5) születik újjá a keresztségben. Minden keresztény hite a Szentlélek műve, hiszen „senki sem mondhatja magától: ’Jézus az Úr’, csak a Szentlélek által” (1 Kor 12,3). A Szentlélek tevékenységének gyümölcse a Jézus személyébe vetett hit és ebből fakadóan a Jézus szavaiba, ígéreteibe és így eucharisztikus jelenlétébe vetett hit is. Ahogy az üdvösségtörténet során a Szentlélek volt az, aki előkészíti a Megváltó érkezését, úgy az egyéni keresztény életben is a Szentlélek az, aki bensőleg előkészíti a szívünket az eucharisztikus találkozásra.

Korábban utaltunk Nisszai Gergelyre, aki számos más egyházatyához hasonlóan a Szentlelket, mint kenetet szemlélte. Ezt a képet tovább gondolva mondja nagyon kifejezően Gergely, hogy „annak, aki Krisztust hittel meg akarja érinteni, előbb a kenettel kell kapcsolatba kerülnie: nincs ugyanis olyan tag, amit ne borítana a Szentlélek. Ezért a Fiú uralmának megvallása azokban születik meg, akik a Szentlélekben fogadják be Őt, akikkel – amikor a hit által közelednek – mindenfelől szembesiet a Szentlélek” (KEK 690). Először tehát a Szentlélek siet az ember elé, ő teszi lehetővé, hogy hittel találkozassunk Krisztussal.

A szentmisén való részvételünk csak külsőséges szokás volna, ha a Szentlélek nem ösztönözne bennünket belülről, hogy elinduljunk a templomba. A Lélek az, aki vágyat ébreszt bennünk erre és szomjúságot ad a Jézussal való találkozásra. A Szentlélek önt belénk szeretetet is Jézus iránt. A Lélek csendes, szelíd munkája akkor is jelen van az életünkben, ha ez gyakran nem is válik tudatossá számunkra a heti misére járási rutinunk során.

Szükség van azonban tudatos készüllet is. A Katekizmus így fogalmaz: „A közösségnek elő kell készülnie az Úrral való találkozásra, hogy tökéletesen fölkészített nép legyen. A szív ezen előkészülete a Szentlélek és a közösség, főként hivatalviselőinek közös műve. A Szentlélek kegyelme a hitet, a szív megtérését az Atya akaratával való megegyezést akarja ébreszteni. E belső magatartások a föltételei azon kegyelmek befogadásának, melyeket a liturgia ünneplése fölkínál, és az új élet gyümölcseinek, melyek megtermésére az ünnep irányul.” (KEK 1098). Ahhoz tehát, hogy a liturgia valóban a kegyelmek befogadása lehessen,

nekünk is kell tenni valamit. Együtt kell működnünk Isten Lelkével, aki a szív megtérését akarja megvalósítani bennünk.

Az eucharisztia másik előfeltétele a felszentelt pap személye. Katolikus papság viszont szintén nincs a Szentlélek nélkül. A papszentelés szertartásának központi része a püspök kézrátétele és felszentelő imádsága, amelynek lényegi eleme a Szentlelket hívó ima, az ún. „epiklézis”. Ez az a mondat, ami nélkül nincs érvényes papszentelés: „újítsd meg a szívük mélyén a szentség Lelkét, hogy tőled Istentől kapják meg a papságnak ezt a második rendjét.” A papot a Szentlélek keni fel a szolgálatára, ahogy Jézust magát is a Szentlélek kente fel nyilvános működése kezdetén. Itt gyökerezik az az ajándék, hogy a szentmisében a pap Krisztus Lelkét tudja lehívni az adományokra, hogy azok Krisztus testévé és vérévé változzanak.

Szent István Országá

Mindenható Örök Isten! Mindenkitől elhagyatva, senkitől meg nem hallgatva, Hozzád fordulunk, AKI senkit sem hagysz el és mindenkit meghallgatsz:

Hallgasd meg alázatos könyörgésünket és segíts meg minket, szegény Magyarokat. Ellenségeink lettek úrrá felettünk, országunkat feldara-bolták, alkotmányunkat szétrombolták, minket porig aláztak, minden szabadságunktól megfosztottak, és ami romlásunkra van, azt akarják parancsolni nekünk.

A mélységből kiáltunk hozzád Urunk! Hallgasd meg esedezésünket könnyörülj rajtunk a Te nagy irgalmasságod szerint. Ha a sok súlyos csapás a Te büntetésed, amelyet bűneinkkel vontunk magunkra, bocsáss meg nekünk bűnbánónknak, vezérelj minket egyetértésre! Ha hűségünket akartad próbára tenni, tekintsd gyengeségünket. Add a hatalmat azok kezébe, akik azt Tőled veszik és a Haza javára használják!

Adj a Nemzetnek önzetlen hűséges és minden áldozatra kész fiaikat, édes Hazánknak pedig adj boldog jövődőt!

Nagyasszonyunk és Anyánk kelj védelmünkre, vedd oltalmadba Örökségedet. Pártfogolj minket Szent Fiadnál, hogy az Ő kegyelméből Szent István Országá újra életre támadjon. Amen.

(Trianon után íródott, de ma is időszerű.)



Caramel: Boldogság kimondani akár a színpadon is Isten nevét

A Szikra Díjátadó Gálán találkoztunk először. Akkor még nem sejtettem, hogy a művészetnél sokkal nagyobb közös dolog is van bennünk. Az a méltán híres énekes, aki büszkén felvállalja roma származását, a legközelebbi testvéremként ült le velem a vacsorához. Talán valaki számára meglepő lehet, hogy egy ennyire ismert és kedvelt előadó nyíltan, minden leplezés és manír nélkül vallja meg Istennel való barátságát. Molnár Ferenc Caramellel zenéről és hitről beszélgettünk.

- A Szikra Gálán megköszönted, hogy világi előadóként is dicsérheted Istent.
- A hitről beszélni mindig egy kicsit magánügy marad. Az egyik legfontosabb dolog az otthoni egyedüllétben végzett, személyes imádságod. Am az Istennel való élet felvállalása nagyon felemelő. Isten üzenetét hirdetni egy másik dimenzió. A kimondott szavak igenis jelentőséggel bírnak. Bárki beszél Istenről, annak ereje van. És van egyfajta kiszámíthatatlansága: soha nem tudod, hogy kit érint meg az általad kimondott két mondat. Legtöbbször nem is a megtérítés szándékával jelentünk ki bizonyosságokat Istenről. Egyszerűen boldogság Istenről beszélni. Ezzel persze nem azt akarom mondani, hogy én lennék a legnagyobb hívő a világon. A hitben is nagyon sok hibám van. Én is megbotlom, rám is hatással van a világ.
- Boldog vagy ebben?
- Úgy látom, hogy Isten számára nem az a fontos velem kapcsolatban, hogy „megváltsam” a világot, hanem hogy engem boldoggá tegyen. Igen, számomra boldogság kimondani akár a színpadon is Isten nevét.
- Ki szoktad mondani Isten nevét? Ettől nem válsz sebezhetővé?
- Kimondom. De ettől nem válok sebezhetővé. Éppen ellenkezőleg: védelmet kapok tőle. Természetesen vannak olyan helyzetek, amikor látod, hogy nem fér bele, hogy a hitedről, Istenről szólhass. De még ezekben a helyzetekben is megvan a lehetőségem választani: foglalkozom-e azzal, hogy a közönség a hitemmel kapcsolatos megvallásra hogyan reagál, vagy nem érdekel, és mondom. Nem jó út ebben az erőszakosság. Jézus sem volt erőszakos. - Isten nem erőltet senkire semmit, csak meghív.
- Azt szokták mondani, hogy a cigány emberek szívében alapvetően él a hit. Te hogy látod ezt a kérdést?
- Még ha nem is hisz minden cigány, de a kultúránkban az Isten személyével gondolkodni alapelvárás. Hasonlóan a temperamentumosabb népekhez. Sok esetben lehet, hogy külsőségekben jelenik ez meg. De a legtöbb esetben ezeknek a megnyilvánulásoknak szívből gyökerező ereje van.
- Gyerekkorodban is hittél már Istenben?
- Nem, akkor ez még nem érintett meg. A családukban megjelent a hit. Nagy ritkán még templomba is elmentünk, de valójában mindez csak felületesen volt jelen az életemben. Nem voltunk egy tipikus roma család. Nevelőapám nem cigány ember volt, teljesen más habitussal. Humanista volt, aki szerette a történelmet, a tudományokat. Odavolt a második világháború tanulmányozásáért. A törökszentmiklósi cigánytelepen rengeteg irodalmi könyv is sorakozott a könyvespolcainkon. Aztán egy alkalommal valaki révén a hit a nevelőapámat is megérintette, és Istenről egyre több-ször esett szó otthon. Amikor autóbalesetben a kétéves öcsém meghalt, Isten az éle-

tünk szerves része lett, de ez a rátalálás később alábbhagyott.

– Akkor felnőttkorodban tértél meg? - Igen. Felnőttként mutatták be nekem Krisztust.

– Ez régen történt?

– Másfél-két éve döntöttem mellette tudatosan. Ám előtte is már sok minden csírázott a lelkemben. Foglalkoztam Istennel, de csak úgy a magam módján, a saját határainon belül. Ha valaki a tíz-tizenöt évvel ezelőtti dalomat meghallgatja, hallhatja, hogy abban már jelen volt az Istenbe vetett hitem kezdeti formája.

– Mégis, mi vezetett el az Isten mellett való tudatos döntésedig?

– Volt egy nehéz helyzet az életemben, amikor Isten nagyon jól tudta, hogy szükségem van rá. Jobban, mint valaha. Több barátom ekkor nagy hatást gyakorolt rám. Egyikük Hámori Eddy volt. A számomra kilátástalannak tűnő helyzetben Isten mutatta meg nekem a reményt. Belső békességet kaptam Istentől. Az erősített meg, hogy egy ilyen nehéz helyzetben csak egy csoda lehet az a megnyugvás, amit a lelkemben kaptam. Úgy érzem, ezek után bármi történne velem az életben, az Istenbe vetett bizonyosságomat már nem veszíteném el. *Isten teljesen átformált bennem mindent.* Másképpen látom már az engem körülvevő dolgokat, történéseket. A hitem része lett, hogy rábízom magamat a Jóistenre. Bármiféle rossz dolog is történik az életemben, Isten szemével nézve már elbírható. Így felesleges dolgokba már nem fogunk bele-roppanni.

– A zsoltárok világát tükröző lelkeséged miatt is énekelsz szívesen régi zsoltárokat új hangolásban?

– Szeretem a zsoltárokat. A hit miatt is közel állnak hozzám. Popsztárként ritkán adatik meg, hogy valaki előadóként, odaillő módon zsoltárt énekelhessen a közönség örömeire. Jó megélni a hitemet a zenével együtt.

– A cigány emberek felé érzel esetleg különleges elhívást, hogy ők is találkozhasanak azzal a nagy ajándékkal, amit te kaphattál Istentől?

- Istent nem csak nekünk, cigányoknak van szükségünk, hanem minden embernek. Nekem fontosabb dolog a hit és Isten, mint a cigányság. Roma emberként mondom ezt. Mindenfajta – mélyszegénység, szociális helyzet, versenyképtelenség, képzetlenség – hiánynál sokkal fontosabb az Isten hiánya. Ha eljut az Isten üzenete cigányhoz és nem cigányhoz egyaránt, akkor nem lesz kérdés többé a felebarát szeretete. Akinek a szívében ott él Isten, abban nem lesz előítélet a másik ember irányában. Vannak fontossági sorrendek az életben. Aki megtapasztalta a hit másfajta dimenzióját, annak ezek a dolgok már másodlagosak lesznek, és Isten lesz az első helyen. A cigányság „problémája” olyan ügy, amelyhez az ember már kevés: isteni beavatkozás segíthet. Isten nélkül nem múlnak el a bajok. Csak vele megy.

Mondjuk az biztos, hogy a szakmán belül nem tartják a hitet trendi dolognak. De az érdektelenség még ennél is nagyobb méretű. „Nagyon kevesen jutnak el az Isten országába.”

(Részlet az intejúból)

G y e r m e k o l d a l

CSAK MAGYARUL BESZÉLŐKNEK!!!

A Tál család

Tudjátok, hogy hány tagja van a mi családuknak?

Először is itt van az öreg: **Dik Tál**, aki mindent irányítani akar, aztán ott van **Protes Tál** bácsi és fivére, **Szabo Tál**, akik folyton ellenszegülnek és mindent meg akarnak változtatni. A húguk, **Irri Tál**, nyughatatlan bajkeverő a két fiával, **Inzul Tállal** és **Molesz Tállal** együtt.

Valahányszor felmerül egy új kérdés, **Hezi Tál** és felesége, **Vege Tál**, meg annak a testvére **Lamen Tál** várni akar vele még egy évet. Aztán ott van **Imi Tál**, aki folyton arra törekszik, hogy a mi családuknak pontosan olyan legyen, mint az összes többi. A kényeskedő **Affek Tál** néni túl sokat képzel magáról. Iker öccsei, **Garan Tál** és **Han Tál** pedig hamis ígéretekkkel próbálnak elkábítani mindenkit. De azért nem minden családtag rossz. **Asszisz Tál** rokonunk például kifejezetten segítőkészen intézi az ügyes-bajos családi ügyeket. **Ros Tál** és **Szelek Tál** viszont már nem mindenben vesznek részt szívesen. A dúsgazdag üzletember nagybácsi, **Invesz Tál** anyagi hozzájárulására mindig lehet számítani, csak az a zsugori öccse **Limi Tál** folyton igyekszik visszafogni adakozó kedvét.

A remek politikai érzéssel megáldott **Reprezen Tál** kiválóan képviseli a családot különféle rendezvényeken. Az elkötelezett **Agi Tál** nővérem élen jár a meggyőzésben, de **Reflek Tál** igyekszik folyton ellentmondani neki. **Medi Tálhoz** bármikor fordulhatunk átgondolt és megnyugtató tanácsokért. **Szalu Tál** unokaöcsém éppen katonaidejét tölti a hadseregben. Bevásárolni **Kós Tál** nagynéném szokott a piacon, mert ő mindig tudja, hogy mi ennyibe kerül, és általában **Lici Tál** is elkíséri, mert nagyon szeret alkudozni a kofákkal.

A kitűnő hanggal megáldott **Kán Tál** folyton dalol, zenész fivére **Trombi Tál** pedig hangszeren kíséri (a kamasz **Mu Tál** átmenetileg nem énekel velük.) Sajnos a múlt év során három családtaggal is kevesebben lettünk: a két unokatestvér, **Dezer Tál** és **Konver Tál** külföldre távozott, a kilencven éves **Exi Tál** néni pedig végelgyengülésben elhunyt. Őt az utolsó időkben már csak **Ágy Tál** vigasztalta.

(A világ melyik nyelve tud még ilyeneket? Ne legyünk elfogultak! Más népekben is vannak játékos szellemes elmék.)

A lakatlan szigeten

Egyszer történt egy hajótörés, amit csak egy ember élt túl. Őt a víz egy lakatlan sziget partjára vetette. Azon imádkozott nap mint nap, hogy jöjjön és mentse meg valaki. Mindennap kémlelte a horizontot, hátha meglát egy hajót, ami megmentheti, de hiába. Végül, beletörődve sorsába, épített magának egy kis kunyhót a szigeten.

Aztán egy napon, amikor elment halászni, hogy legyen aznapra is mit ennie, szörnyű dologra ért vissza. Az egész kunyhó lángokban állt! Teljesen elégett, úgy, hogy csak hamu maradt belőle. A hajótörött teljesen elkeseredett. Nemcsak hogy hajótörést szenvedett, de mire beletörődött sorsába és épített magának egy kis zárt menedéket, az is oda lett.

„Hogy tehetted ezt velem Istenem? Mivel érdemeltem ki ezt a rosszat? Pedig már kezdtem megbarátkozni az egyedüllét gondolatával, és olyan jól éreztem magam ebben a kis kunyhóban, miért kellett ezt is elvenned tőlem?” - kiáltott Istenhez.

Másnap kora reggel, amikor kisírt szemét kinyitotta, arra ébredt, hogy kiköt egy hajó. Nem hitt a szemének! Amikor felszállt a hajóra megkérdezte a kapitányt, hogy honnan tudták, hogy ő ott van.

„Abból a nagy füstből, amit csináltál. Abból láttuk, hogy van itt valaki a lakatlan szigeten.” - felelte a kapitány.

Az ember életében vannak olyan időszakok, amikor mindent elveszettnek érez, mert annyi rossz dolog történik vele. De ha hitünk erős Istenben és hozzá fordulunk, minden negatív történésre lesz egy pozitív válasza! (ismeretlen szerző)

Miért kiabálunk amikor dühösek vagyunk?

Egy szent tanító a Gangesz partján készült a rituális fürdőjére, amikor a közelben egy család tagjait hallotta dühösen kiabálni egymással. Mosolyogva a tanítványaihoz fordult és megkérdezte: - Miért kiabálnak az emberek, amikor dühösek?

A tanítványok elgondolkodtak, s az egyikük így szólt:

- Amikor elvesztjük az önuralmunkat, kiabálunk.

- De miért kell kiabálni, amikor az, akihez beszélsz ott áll melletted? Halkan is elmondhatnád neki azt, amit akarsz - mondta a tanító.

A tanítványok nem találták a választ, s a szent a következő magyarázatot adta:

- Amikor az emberek haragszanak egymásra, a szívük eltávolodik egymástól. A távolság miatt kiabálniuk kell ahhoz, hogy hallják egymást. Minél dühösebbek, annál jobban kiabálnak, mert annál nagyobb a távolság.

Amikor két ember megszereti egymást, nem kiabálnak, hanem kedvesen, lágyan beszélnek, mert a szívük nagyon közel áll egymáshoz, nincs köztük távolság. Amikor még jobban szeretik egymást, annyira egy helyen van a szívük, hogy már halkan sem kell megszólalniuk, megértik egymást már abból is, hogy csak egymásra néznek.

Ilyen közel állunk egymáshoz, amikor szeretet van.

A tanítványaira nézett, és így folytatta:

- Amikor vitatkoztok, ne hagyjátok, hogy a szívetek eltávolodjon. Ne mondjatok olyan szavakat, amelyek eltávolítanak benneteket egymástól, mert különben eljön az a nap, hogy olyan nagy lesz a távolság, hogy nem találjátok meg a visszavezető utat.

Ez történik a testeddel, ha lefekvés előtt megeszel egy kanál mézet - Nem is gondolnád!

Legtöbbünk tudja, hogy a mézzel hatékonyan fel lehet venni a harcot a megfázás ellen, emellett ápolja a bőrt is. Ám arról viszont talán még nem hallottál, hogy a tudósok felvették a szuperélelmiszerek listájára. Bármilyen használsz, általa máris tettél az egészségedért, sőt, ha lefekvés előtt megeszel belőle egy kanálkával, meglepő élettani változásokat tapasztalhatsz magadon.

1. Nyugodt álmok

A méz tartalmaz egy triptofán nevű anyagot, ami segít ellazulni, és megadni a jelet a testnek, hogy ideje alvashoz készülődni. Bár a szervezetnek szüksége van erre az aminosavra, önmagától nem képes termelni, így muszáj a táplálékkal, például mézzel bevinnünk. Néha látszólag ok nélkül felébredünk az éjszaka közepén. Ez azért történik, mert az agynak alvás közben glikogénre van szüksége, és ha nem kap eleget, a vesékben megindul az adrenalintermelődés, amitől nem fogsz tudni aludni. A méz szerencsére tartalmaz glikogént, így ha lenyelsz belőle egy kanállal, mielőtt ágyba mész, megakadályozza az adrenalinrohamot és a vele járó felriadást.

2. Segít csökkenteni a vérnyomást

Mivel a magas vérnyomás megnöveli a szívbetegségek kialakulásának esélyét, normális szinten tartása az életedet mentheti meg. A méz olyan antioxidáncsoportokat tartalmaz, amik bizonyítottan csökkentik a vérnyomást, illetve megelőzik a magas vérnyomás kialakulását.

3. Csökkenti a trigliceridek mennyiségét

A trigliceridek egy bizonyos fajta zsír, ami a véredben található. Ha túl sok van belőle, fennáll a szívbetegségek és a diabétesz kialakulásának veszélye. A méz szerencsére képes ezek mennyiségét csökkenteni, így a vér megtisztul a felesleges anyagoktól.

4. Erősíti az immunrendszert

A méznek igen magas az antioxidáns tartalma, ami erősíti az immunrendszert, hatékonyabbá teszi a fertőzések elleni védekezést, így ellenállóbb leszel a baktériumokkal, gombákkal és vírusokkal szemben. A sebek gyógyításában is használható, antibakteriális hatása ismét a javadra válik.

5. A test gyorsabban égeti tőle a zsírt

Amikor mézet eszel, termikus hatásával felgyorsítja az anyagcserét, azaz serkenti a vérkeringést, ami némileg megemeli a testhőmérsékletet. Így anélkül égetheted a zsírt, hogy meg kellene erőltetned magad.

6. Távol tartja a köhögést

A méz természetes gyulladásgátló hatással bír. Ha minden este egy evőkanál mézet elkeversz egy pohár meleg vízzel, és megiszod, minimalizálhatod a torok irritáltságát, és megelőzheted a megfázást. Ráadásul a méz a torkodba jutott baktériumok elpusztításában is fontos szerepet vállal.

7. Öregedésgátló

Az öregedés lassításának legjobb módja az antioxidánsok fogyasztása, a

méz pedig szerencsére tele van velük. Semmi baj nincs a ráncok eltüntetésére és a bőrfiatalításra kifejlesztett krémek használatával, ám a méz fogyasztása belülről lassítja az öregedés folyamatát, remekül kiegészítve a külső próbálkozásokat.



8. Segít elkerülni a depressziót

A méz polifenolt is tartalmaz, egy olyan anyagot, ami a depresszió ellen veszi fel a harcot. Ha tenni szeretnél a mentális egészségedért, és reggel motiváltan akarsz ébredni, a mindennapos mézfogyasztás biztosan hozzásegít majd ehhez.

Minden egyházmegye kap egy hasonmás példányt a kézzel másolt Bibliából

Minden egyházmegye kap egy fakszimilét abból a kézzel másolt, több mint ötezer oldalas Szentírásból, amelynek eredetijét Ferenc pápa kapta meg 2015-ben – közölte a bibliamásolás kezdeményezője, Benyik György biblikus tanár, a Szegedi Nemzetközi Biblikus Konferencia igazgatója május 2-án az MTI-vel.

Benyik György felidézte: a kézírásos bibliamásolat készítésében több mint ötezren vettek részt; az önkéntesek egy-egy oldalra írták a Szentírás sorait, a lap alján pedig névjegyükkel is ellátták a másolatot. A másolók között szerepel alkotmánybíró, sportoló, teológus, tanár és fogvatartott is.

A kötetek első lapjai 1983-ban készültek, amikor a soltvadkert-i lelkigyakorlatos házban az oda látogató vendégek másolni kezdték Máté evangéliumát.

Az Ószövetség 4250, az Újszövetség 811 oldalt tesz ki. A teljes kézírásos művet jelentős terjedelme miatt öt kötetbe fűzték, marhabőr borítással.

A bibliamásolatot 2015-ben hatvan zarándok vitte el Rómába, és október 14-én, egy nyilvános fogadáson adták át Ferenc pápának.

Mielőtt a kézírásos lapokat Kádár László könyvkötő mester bekötötte volna, valamennyi oldalt digitalizálták. Ez alapján készítette el a JATEPress a tízkötetes papírkötésű hasonmás kiadást, amely 2016-ban jelent meg. Egy-egy kötet ötezer forintba kerül, és a szegedi kiadónál megrendelhető.

Benyik György hozzátette: a Szegedi Nemzetközi Biblikus Konferencia Alapítvány európai uniós forrásból mind a tizenkét római katolikus egyházmegyének nyomtatott egy-egy példányt. A köteteket a következő hetekben adják át.

(Forrás: Magyar Kurír)

Mit tett velünk a technika fejlődése?

Egy supermarketben vásároltam, amikor a fiatal pénztáros hölgy azt javasolta nekem, hogy inkább a saját táskáimat használjam, mert a műanyag zacskó nem környezetbarát. Bocsánatot kértem, és elmondtam neki, hogy „az én időmben nem volt még ez a „zöld” dolog.

A hölgy azt válaszolta, hogy „azért van ma ezzel problémánk, mert az Önök generációja nem törődött eléggé azzal, hogy a környezetet megóvja a jövő nemzedékének”.

Elgondolkodtam. Annak idején tényleg nem volt még ez a „zöld” dolog. De akkor mink volt helyette? Nos, leírom, hogy mire emlékszem...

Annak idején visszavittük a tejesüvegeket, üdítősüvegeket és sörösüvegeket a boltba. A boltból visszakerültek az üzembe, ahol mosás és sterilizálás után újratöltötték őket. Így voltak mindig újrahasznosítva. De ez a „zöld” dolog még nem létezett az én időmben.

A lépcsőn gyalog jártunk, mert nem volt mozgólépcső minden boltban és irodaházban. Gyalog mentünk a boltba, nem pattantunk be a 300 lóerős verdánkba, valahányszor volt valami elintéznivalónk kétsaroknyira. De a pénztáros hölgynek igaza volt, ez a „zöld” dolog még nem létezett az én időmben.

Annak idején kimostuk a gyerekpelenkát, mert nem volt még eldobható pelenka. A ruhát szárítókötélen szárítottuk, nem pedig egy 2,0 kW-ot zabáló masinában. A szél- és a napenergia szárította a ruhákat a mi időnkben. A gyerekek a testvéreiktől örökölt ruhákban jártak, nem kaptak mindig vadonatúj göncöket. De a pénztáros hölgynek igaza volt, ez a „zöld” dolog még nem létezett az én időmben.

Annak idején egy tévé volt egy háztartásban, nem pedig szobánként. A konyhában kézzel kavartuk az ételt, mert nem volt elektromos gépünk, ami mindent megcsinált volna helyettünk. Ha törékeny tárgyat akartunk postán küldeni, régi újságpapírokba csomagoltuk, hogy megvédjük, nem pedig buborékfóliába. De a pénztáros hölgynek igaza volt, ez a „zöld” dolog még nem létezett az én időmben.

Annak idején nem használtunk benzinmotoros fűnyírót. A fűvet emberi erővel hajtott tologató fűnyíróval nyírtuk. A munka jelentette számunkra a testmozgást, ezért nem kellett fitnesztermekbe járnunk, hogy árammal működő futópadon fussunk. De a pénztáros hölgynek igaza volt, ez a „zöld” dolog még nem létezett az én időmben.

Ivókútból ittunk, ha szomjasak voltunk, nem vettünk műanyag palackos vizet, valahányszor inni akartunk. A tollakat újratöltöttük tintával, ahelyett, hogy mindig új tollat vettünk volna. A borotvában csak a pengét cseréltük, nem dobtuk el a teljes borotvát csak azért, mert a pengéje életlen lett. De ez a „zöld” dolog még nem létezett az én időmben.

Annak idején az emberek buszra szálltak, a gyerekek biciklivel vagy gyalog mentek iskolába, és nem használták az anyukájukat 24 órás taxi szolgáltatásként. Egy szobában egyetlen konnektor volt. Nem volt szükségünk egy rakás konnektorra, hogy több tucat készüléknek áramot biztosítsunk. És nem volt szükségünk számítógépes kütyüre és az úrben keringő műholdaktól érkező jelekre ahhoz, hogy megtaláljuk a legközelebbi pizzériát. De a pénztáros hölgynek igaza volt, ez a „zöld” dolog még nem létezett az én időmben.



Hát nem szomorú, hogy a mostani generáció arra panaszkodik, hogy mi öregek milyen pazarlók voltunk, csak mert ez a „zöld” dolog még nem létezett annak idején?

Köménymagos karfiolpogácsa

Hozzávalók: 1 közepes fej karfiol, 3 tojás, 2 csipet só, 1/2 kiskanál őrölt köménymag, 1/2 kiskanál szóda bikarbóna, 1/2 bögre reszelt cheddar sajt (más fajtájú, megfelelően érlelt, kemény sajttal helyettesíthető)

A karfiolt megmosva, rózsáira szedve, sós vízben puhára főzzük. Leöntjük róla a vizet, majd hagyjuk annyira kihűlni, hogy puszta kézzel is meg tudjuk fogni. Ekkor egy tiszta konyharuhába téve kifacsarjuk belőle a levet. Elég, ha addig passzírozzuk, amíg már nem csorog belőle a nedvesség. Ekkorra pont eléggé össze is törődött, de azért egy tálba téve nyomkodjuk meg kicsit villával.

A megfelelően összetört karfiolhoz hozzákeverjük a többi hozzávalót. A sütőt melegítjük elő 180 fokra, majd a masszából egy nedves kanállal halmozzunk gombóckákat sütőpapírral kibélelt tepsibe. A tetejüket lapítgassuk le, hogy pogácsaformát nyerjenek. Addig sütjük, míg szép piros-aranybarna színt kapnak, majd rácsra téve kihűtjük őket, bár még melegen finom, ekkor tudni kell megálljt parancsolni magunknak és a családnak. Nagyszerű kísérő egy tartalmas leveshez, sőt köretként is felhasználható pörkölthöz, más szaftos ételhez.

V Egy fiatal, csinos hölgy érkezik látogatóba a családhoz. Az anya biztatja a kisfiát, hogy jöjjön közelebb az asztalhoz.
I – Mutatkozz be szépen a néninek, és adj puszit!
C A kisfiú tiltakozik:
– Nem merem! Apa is megpróbálta az előbb, de akkora pofont kapott...

C – Képzeld komám, tegnap olyan szuper horgászhelyet találtam, hogy csak a vödröt kellett belemérítenem a vízbe, és máris tele volt hallal!
E – dicsekszik az egyik.
K – Az semmi! – legyint a másik. – Én olyan helyen voltam, ahol előbb el kellett zavarnom a halakat, hogy vizet méríthessek!

A rendőr már fél órája dobálja be a pénzt az ital-automatába, és issza az italokat. Mögötte már áll a sor, hogy ők is inni akarnak. Az egyik megszólal: – Hé álljon arrébb, mi is inni akarunk!
– Csönd! Amíg nyerek, addig játszom!

Házaspár vásárol a szupermarketben. A férj beletesz a kocsiba egy karton Heinekent. Az asszony döbbenten nézi. A férj mentegetődni kezd.

– Most akciós, csak 3000 Ft.
– Ezt nem engedhetjük meg magunknak! – mondja szigorúan az asszony és visszateszi a sört.

Vásárolnak tovább, majd a feleség betesz egy 6000 Ft-os tégely krémet a kocsiba. A férj rákérdez: – Ez mi?

– Az arckrémem. Gyönyörűnek fogok kinézni tőle.
– De hisz ezt a Heineken féláron tudja...

A rendőrtiszti főiskolán az egyik jelölt megbukik.

– Mik voltak a kérdések? – kérdezi tőle a haverja.

– Az első, hogy hogyan halt meg Napóleon?

– És mit mondtál? – Hogy leesett Waterloóról.

– Hát a második?– Hogyan halt meg Rákóczi?

– És erre mit válaszoltál? – Hogy beleesett a Rodostóba.

– És a harmadik? – El kellett mondanom a Szeptember végént!

– Na, mondd el! – 29, 30, 31.

– Itt a hiba! A szeptember csak 30 napos!



Szentmise szándékok augusztus hónapban

1. A 24 órás engesztelő szentségimádást végzőkért és az imát kérőkért	
2. +Rapavi József	
3. +Tabányi János, neje +Véber Mária, +János fiuk és +Nagyszülők	
4. +Birinyi Istvánné 32. évf. és +Férje	(9.00)
.....	(11.00)
.....	(19.00)
5-9.	
10. A Szűzanya tiszteletére	
11. +Paulovics Károly, +Szülei és +Testvérei	(9.00)
A családi békéért	(11.00)
.....	(19.00)
12. Susanna nővérért, a Szeretet Misszionáriusai Rend szolgálatáért	
13. +Légrádi Gábor	
14. A Mária Légio élő tagjai és a háttér imádkozók	
15. Hálából a kapott kegyelmekért	(9.00)
.....	(19.00)
16-17.	
18. Csernák Mihályné +Rapavi Erzsébet, és összes +Hozzá tartozó	(9.00)
.....	(11.00)
A Sárvári család +tagjai	(19.00)
19.	
20.+Uzsoki István, +Gyermeke, +Szülei és összes +Hozzá tartozó	(9.00)
.....	(19.00)
21-24.	
25. <i>Az egyházközség augusztusban +Hívei</i>	(9.00)
+Franka Pál, +Franka Pálné, +Hoffer János, +Hoffer Jánosné,	
Frankáné +Karchesz Emese, és +Franka András	(11.00)
+Pasiák András 6. évf.	(19.00)
26– 30.	
31. A 24 órás engesztelő szentségimádást végzőkért és az imát kérőkért	

ÁTRAGYOG-E RAJTUNK?

Benéz a nap a templomablakon.
 Átragyog a színesruhájú
 tizenkét férfialakon.
 Tarka foltokat vet a padsorokra,
 s a kisfiúra édesanyja mellett.
 Az nézi egy ideig álmélkodva
 a szép mozaik templomablakot,
 a tizenkét sugárzó alakot.
 Aztán kérdez, legrosszabbkor talán.
 Megkérdi: „Kik azok, édesanyám?”

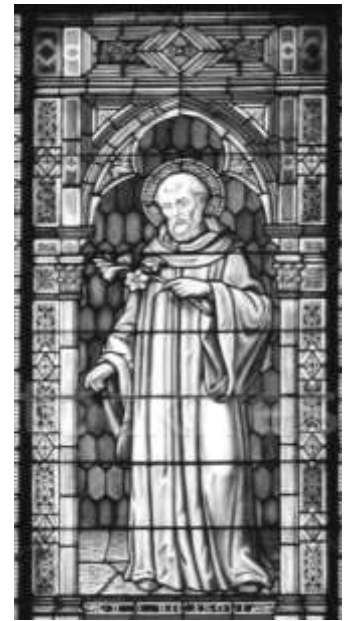
Tart még az igehirdetés.
 Édesanyja csak arra figyel.
 S a kis kérdezőt súgva, hirtelen
 egyetlen szóval csendesíti el:
 „Keresztyének!”
 S hangzik tovább a prédikáció,
 szól az orgona, zeng az ének.
 „Gyerekek!” - vetődik fel hittanórán
 néhány nap múlva váratlan a kérdés:
 „Milyen emberek a keresztyének?
 Ki mondja meg nekem?”
 S a kis csapat nagy igyekezettel
 töri a fejét a feleleten.

Aztán egy kisfiú
 jelentkezik.
 - Tanítója ilyen feleletet
 egyhamar újra aligha kap.
 - „A keresztyének olyan
 emberek,
 akiken átsüt a nap!”

Milyen gyermeki, igaz
 felelet!
 Lehet-e annál drágább
 feladat,
 mint hogy rajtad, rajtam,
 mindegyikünkön
 átsüssön-ragyogjon a
 Nap?!

Átragyogjon sötét világba,
 és beragyogjon sötét szíveket!
 Nem, ennél szebb feladat nem lehet!

Kísérjen hát egyre a kérdés
 tovatűnő évek alatt:
 Átragyog-e, átsüt-e rajtad,
 átragyog-e rajtam a Nap?!



Túrmezei Erzsébet

**A szilasligeti kápolnában - minden hónap első péntekén 17.00 órakor
 gyóntatás és áldoztatás van.**

„LÉPCSŐK”

A kerepesi római katolikus egyházközség lapja

Felelős kiadó és szerkesztő: Frajna András plébános

Főszerkesztő: Sohan Andrásné

Szerkesztők: Lobmayer Miklós, Lobmayer Miklósne

A szerkesztőség címe: 2144 Kerepes, Szabadság út 246.

Tel.: 06/28/560-370 Fax: 06/28/560-371

e-mail: frajna.andras@vaciegyhazmegye.hu

Internetes honlap: <http://kerepes.plebania.hu>
 Megjelenik két havonta, első vasárnap 450 példányban

Szentmisék rendje:

A kerepesi templomban:

Vasárnap: **9.00 és 19.00**

Hétköznapi: **6.15**

Kivéve csütörtök: **19.00**

Szilasligeti kápolnában:

Vasárnap: **11.00**